

Pogrebec.

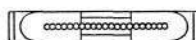
Zložil Anton Medved.

Kómu preje se nasmeje
blaga smrt, ve Bog na nebu,
a če ti umrješ preje,
pridem k tvojemu pogrebu.

Glasno v grob ne bodem plakal,
motil bi tvoj sladki spanec,
daleč od ljudi bom čakal,
da odide zadnji znanec.

In tedaj se nem približam,
in tedaj navek se ločim.
Z blede roko grob prekrižam,
z gorko solzo ga pomočim.

Šopek, ki z ljubečo dušo
nékoč si ga dala meni,
položim na črno rušo:
Cvel je s tabo, s tabo zveni!

Molitev.

Zložil Anton Medved.

O Bog, ki bivaš v nepristopni luči,
prižigaš sonce in temniš oblak,
na mojo dušo, glej, je padel mrak,
in dvom jo s težkimi vprašanji muči.

Zakaj pred Tabo trepetá srce,
nerazumljivi Bog, nikdar rojeni?
Odkod mi znano Tvoje je ime?

Približaj se z nebes — Ti me pouči,
kam naj obrnem zbegani korak,
da me prevelik up ne vrže vznak,
da me premajhen up do tal ne sključi.

Jaz kličem Te, da se mi razodeni,
jaz kličem Te, kot da si daleč kje,
in Ti si blizu mene, Ti si — v meni.

Klic s planin.

Zložil G. Koritnik.

O ve planine, planine visoke —
kaj vas doseže v tej sinji belini,
kdo vas izmeri v nebeški višini,
mrzle planine, ponosne čeri!

Orli poznajo le vaše skrivnosti:
solnca lepoto, ko vzhod se žari,
dneva belino, ko sneg pod poljubi
solnčnimi v toplem objemu kopni —
orli ponosni le zate vedó,
dom skaloviti, ko zate krvavi
bijejo boj na planinski višavi —
slava jim, ki se za dom svoj tepo!

Dvignite, dvignite glave visoko,
silne kraljice, ponos domovine,
solnce vas kliče z nebes na poroko
v goste na slavo prihajamo mi —
več ne bo tujec čez vaše vrhove
rušit prihajal nam krasne domove,
zlata svoboda se v daljah iskri;
solnce se krasni bodočnosti smeje —
orli, razmaknite krila in meje,
bratje, na svidenje, vzhod se žari!

